

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ο σουλτάνος Σελίμ Α΄ έγραψε, στα 1517, απόλυτος κλέφτης της Αιγύπτου, βίαια από τη μεγάλη μάχη, που έδωσε με τους Μαισιλιώτες, πολύ λίγες ήταν ή επαρχίες εκείνες, που κατορθώσαν να διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους. Μία από τις επαρχίες αυτές, η καλύτερη σε φυσικές ομορφιές και όμοια ρεσμί, ήταν και το Χοσεϊό.

Σείχης του Χοσεϊό ήταν τότε ο Μουλά Χοσεϊν, ένας Άραφ φιλάργος, που τον αγαπούσαν όλοι οι υπήκοοί του για τη σοφία και την ακεραιότητά του. Είκοσι χρόνια τότε κυβερνούσε ο Μουλά Χοσεϊν τον τόπο, και στο διάστημα αυτό δεν έκανε ούτε έναν πόλεμο με τις γειτονικές επαρχίες. Οι κάτοικοι του Χοσεϊό ζούσαν ευτυχισμένα και ήσυχοι, χωρίς να φοβούνται ούτε τις άδικες απαιτήσεις, αφού ο άρχοντας τους ήταν ο πιο ειρηνικός άνθρωπος του κόσμου, και ούτε και την πείνα, αφού ο Μουλά Χοσεϊν είχε ζημιώσει, σε μία τοποθεσία που την ήξεραν ξεη μοναχία σελήνια του, τόσους θησαυρούς, όσους θα χρειαζόντουσαν για να κάνουν πλούσιους όλους τους Αιγύπτιους.

Ώστόσο, ο σείχης, αλ' όλους τους θησαυρούς του προτιμούσε την ειρηνική του Λεϊλά, ένα ζουτιό λουλούδι της άσπρας, μία γυναίκα με μαλλιά κατόμαρο, που της σκεπάζαν τους ώμους όταν τσίπανε, με ζήλη κερρασένια, με φιλντισιένα επιδεραμιά και με άνακτορο πού μαρμολά και από τα ούδα του Πατισιάν.

Ο Μουλά Χοσεϊν δεν είχε έγγονο στο κεφάλι του. Ήταν όμως βέβαιος ότι και η μεγαλύτερη σημασία κ' αν τον έβρισκε, δεν θα έκανε να δοξολογή τον Άλλάζ και να θεσπίθουν εναντί του ευτυχισμένο, αφού οι είχε κοντά του την αγαπημένη του Λεϊλά, την γυναίκα, που την είχαν ξεκινήσει για την όμορφη και τη μεγάλη καρδιά της όλοι οι ποιητά της εποχής.

Μά η άζιμαντή ευτυχία του Μουλά Χοσεϊν δεν βάσταζε πολύν καιρό όλοια.

Μία μέρα, ο άρχοντας και σελήροκαρδος Χαϊό μπής, ο Τούρκος διοικητής της Αιγύπτου, άκουσε να γίνεται λόγος για τους θησαυρούς που είχε κρυφένοντες ο σείχης του Χοσεϊό σε μία άγνωστη τοποθεσία, και έστειλε έναν άξιωματικό του στον Μουλά Χοσεϊν, για να του πη ότι έπρεπε, αν αγαπούσε τη ζωή του, να παραδώσει άμεσα τους όλα τα πλοήθη του στον σουλτάνο Σελίμ.

Ύστερ' από τρεις μέρες, ο άπεισιμένονος του Χαϊό μπής, αφού είδε τον Μουλά Χοσεϊν, ξεκινούσαν στο Κάιρο, όπου είχε εγκατασταθή ο Τούρκος διοικητής.

—Τι άπάντησι μου φέρονεις ; τον ρώτησε ο Χαϊό μπής.

—Καλά και μαύρα μαυτάκια, άρχοντά μου ! άποκριθήκεν ο άξιωματικός. Ο Μουλά Χοσεϊν μου είπε ότι προτιμάει να χάσει έκαστο φουξί τη ζωή του, παρά να μάς δώσει τους θησαυρούς, που έχει κρυφένοντες !... Έμαθα όμως, μπέη μου...

—Τι έμαδες ;

—Ότι ο σείχης έχει στο χαρέμι του την όμορφότερη γυναίκα του κόσμου ! Ένα τέτοιο όφει έπρεπε να βρίζεται στο χαρέμι του Πατισιάν !...

Ο Χαϊό μπής έμεινε λίγο οσεκτικός...

Και τέλος πήρε την άποψή να έστρατεύη κατά του Μουλά Χοσεϊν, για να του πάρη και τους θησαυρούς του και τη Λεϊλά, που λογάριάζει να την στείλη πεσένη στον σουλτάνο Σελίμ, στην Πόλη...

Όταν τα Τουρκικά στρατεύματα πολιορκήσαν το Χοσεϊό, βρήκαν μά άπείσιμένη αντίστασι από τους κατοίκους του. Και ο ίδιος ο σείχης έλαβε μέρος στην άμυνα, εμφανίζοντας με την παρουσία του τους στρατιώτες του, που προσπαθούσαν να άποκρούσουν τους έχθρούς.

Στη δύσκολη αυτή περίστασι η Λεϊλά έδειξε όλο το μεγαλείο της καρδιάς της.

Συνόδευε παντού τον αγαπημένο της, με το χαμόγελο στο στόμα, και προσπαθούσε να του δίνη θάρρος. Και, κάθε βράδυ, τον νανούριζε, σαν μικρό παιδί, στην άγκαλιά της, για να τον κάνει να λησμονήση τους κόπους και την άγωνία της μέρας...

Μά οι Τούρκοι ήταν πολυάριθμοι, καλά όπλισμένοι και πολυήμεροι με πείσιμα, άποφασισμένοι να κατακτήσουν το Χοσεϊό, την πόλι με τους άπείσιτους θησαυρούς !...

—Η πάλη είνε άνοιη ! είπε μία μέρα ο Χοσεϊν στην Λεϊλά. Οι περισσότεροι από τους άνθρώπους μου σκοτώθηκαν και βίστερ' από λίγον καιρό θα μάς λείψουν και τα τρούφιμα... Τι θα κάνουμε τότε ;

—Θά πολέμησουμε, όσο μάς μένει ακόμα ή ψυχή ! άποκριθήκε με σταθερή φωνή η Λεϊλά. Ποιος ξέρει ! Ίσως την τελευταία στιγμή να μάς λησθή ο Άλλάζ και να μάς στείλη μία άνέλπιστη βοήθεια !...

—Έχεις δικιο ! φηβούσε ο Μουλά Χοσεϊν, θαυμάζοντας το θάρρος της ειρηνόμενης του. Μά ό,τι και να κάνουμε, δεν θ' άργηση ν' αψηφή ή μέρα που το Χοσεϊό θα πέση στα χέρια αυτών των ληστών... Έξωθ' αν γίνει κανένα θαύμα ! Και κεινο που με βασανίζει περισσότερο, είνε ή σκέψη ότι δεν θα μπορέσω ίσως να σε προστατέψω από τα

φρούρια, ο Μουλά Χοσεϊν κατάλαβε ότι δεν του έμενε πια καιμια έλπίδα. Από όρα σε όρα, ο Τουρκικός στρατός θα έκανε γενική επίθεση κατά του Χοσεϊό.

Ο Μουλά Χοσεϊν κάλεσε τότε τους ξεη άφοσιμένονος του ανθρώπους, οι όποιοι ήξεραν που ήταν θαμμένοι οι θησαυροί του, και τους είπε :

—Ύστερ' από λίγη ώρα ο έχθρός θα βρίζεται στο Χοσεϊό. Είνε άδύνατο να φέροναι και την παραμικρή αντίστασι... Ξέρете τόσο φιλοχρήματος είνε ο Χαϊό μπής... Αν πέσετε στα χέρια των άξιωματιών του, θα σας υποβάλουν σε τρομερά βασανιστήρια, για να σας αναγκάσουν να τους πείτε που είνε θαμμένοι οι θησαυροί μου... Ένας μοναχός τρόπος άποφασίζει για να γλιτώσετε από τα χέρια των θημιών : Να δεχθήτε το θάνατο, που θα σας προσφέρει έγω !...

—Είμαστε έτοιμοι να πεθάνουμε ! άποκριθήκαν με μία φωνή οι ξεη υπήκοοι του Μουλά Χοσεϊν.

Και τράβηξαν, με σταθερό και άποφασιστικό βήμα, στο θάλαμο των θημιών, για να μη ξαναβούν έξω, ζωντανά.

Ξαφνικά θανάτω σάλπιγγα άκούστηκαν... Ο Μουλά Χοσεϊν κατάλαβε πως οι Τούρκοι είχαν άρχισει τη γενική επίθεσι... Κι' έτρεξε άμέσως να βοηθ την Λεϊλά...

Η ειρηνόμενη του ήταν στολισμένη εκείνη την ημέρα καλύτερα από κάθε άλλη φορά. Ο σείχης την κοίταζε με μάτια όρθονατο από θαυμασίο.

—Είπασε ή ώρα που φρόδοναν τόσο πολύ, δεν είνε έτσι ; φώτισε ή Λεϊλά τον Μουλά Χοσεϊν.

—Νά ! άποκριθήκε με βαρειά φωνή ο σείχης.

—Αφού είν' έτσι, φώναξε ή Λεϊλά, ξεσκεπάζοντας το στήθος της, βύθισε το μαχαίρι σου σ' αυτή την καρδιά, που γυτουμε μοναχά για σένα !... Όθλω να βρω το θάνατο από το χέρι σου, αφού κοντά σου κατάλαβα τι θα πη ζωή !...

Μά ο σείχης άγκάλιασε με παραφορά την αγαπημένη του και άρχισε να την φιλά, χωρίς νύχη τη δύναμι να της κάνει καιό.

—Δεν άκούς το κανόνη που βροντάει ; φώτισε ξαφνικά ή Λεϊλά. Προέτι να κάνουμε γρήγορα !...

—Άρησε με να σε φιλήσω ακόμα μία φορά και να σου δώσω ένα τελευταίο φιλά ! είπε, αναστενάζοντας, ο σείχης.

Και, κόλλησε με πάθος τα χείλη του στο στόμα της ειρηνόμενης του. Και το στενόνο αυτό φιλά ήταν τόσο γλυκό και μεθυστικό, όστε ο Μουλά Χοσεϊν ξεχάστηκε και πάλι στην άγκαλιά της Λεϊλάς...

Τα κανόνα άκούστηκαν τώρα πού κοντά...

—Πρόετι να τελειώνουμε ! φώναξε ή Λεϊλά. Βύθισε το μαχαίρι σου στην καρδιά μου !... Σε λίγο θα είνε ίσως πολύ άργα !... Γιατί φούβασε ; Γιατί διαστύξες ; Σε γνώρισα πάντοτε θαρραλέο και άποφασιστικό !...

—Η όμορφή μου με κάνει δειλό και άνάηφο ! τραβήσε ο σείχης.

—Τότε, δώσε μου το μαχαίρι σου, να σκοτωθώ μόνη μου !...

Και ή Λεϊλά τράβηξε το μαχαίρι από τη ζώνη του Μουλά Χοσεϊν και, πριν ο αγαπημένος της προλάβει να την κρατήση, το βύθισε στην καρδιά της ως τη λαβή...

Ένα σπαραχτικό ξεφώνητο πόνο βγήκε από τα στήθη του Μουλά Χοσεϊν.

Μά ή Λεϊλά ήταν πια νεκρή...

Ο σείχης της ξεπίλεσε στο γυθάνι, φίλησε για τελευταία φορά τη χείλη της, της έκλεισε τα μάτια και βίστερα όριμωσε ξεσο σαν τρελάς, κραινάζοντας :

—Θά μου πληρώσουν έκείνη το θάνατό σου, οι κακοζούγα !...

Και ο σείχης μάζεψε άμέσως τα λίγα παλλημάρα, που άπομέναν στην πολιορκωμένη πόλι, και χμάρισε πάσο στον έχθρο, ο όποιος είχε άρχισει κούλας να σκαφαλώνη στα τεύχη.

Μά — αλλόμονο ! — βίστερ' από μία ώρα, ο Μουλά Χοσεϊν ήταν ξεπαλιμένος νεκρός, με το σώμα τραπημένο από πληγές, πάνω σ' ένα σοφό από πτώματα Τούρκων, που τους είχε σκοτώσει ο ίδιος με το χέρι του, για να έκδινηθώ το θάνατο της αγαπημένης του Λεϊλάς... Ο Άλλάζ δεν είχε κάνει το θαύμα του. Κι' έτσι χάθηκε το Χοσεϊό, ή παρρηγοφή πόλις, κ' έτσι μένανε για πάντα κρυμμένοι στη γη οι θησαυροί του Μουλά Χοσεϊν, γιατί τα χείλη που θα μαρτυρούσαν τον κρυφόννα τους, τα είχε παρρώσει ο θάνατος !...

χέρια αυτών των θημιών, είδολό της ζωής μου, λουλούδι των άνοιών μου !...

—Μην άνησυχείς για μένα, αγαπημένη μου ! είτε ή Λεϊλά. Όταν θάρη ή ώρα που φούβασα τον, ξερω τι άποψή θα λάβω... Λες θα πέσο ζωντανή στα χέρια των έχθρών μας !...

Πέρασαν λίγες μέρες άζωα.

Και όταν σόθθηκαν πια όλα τα τρούφιμα στην πολιορκωμένη πόλι, όταν ο έχθρος κατέστρεψε τα φρούρια, οι όποιοι ήξεραν ότι δεν του έμενε πια καιμια έλπίδα. Από όρα σε όρα, ο Τουρκικός στρατός θα έκανε γενική επίθεση κατά του Χοσεϊό.

Ο Μουλά Χοσεϊν κάλεσε τότε τους ξεη άφοσιμένονος του ανθρώπους, οι όποιοι ήξεραν που ήταν θαμμένοι οι θησαυροί του, και τους είπε :

—Ύστερ' από λίγη ώρα ο έχθρός θα βρίζεται στο Χοσεϊό. Είνε άδύνατο να φέροναι και την παραμικρή αντίστασι... Ξέρете τόσο φιλοχρήματος είνε ο Χαϊό μπής... Αν πέσετε στα χέρια των άξιωματιών του, θα σας υποβάλουν σε τρομερά βασανιστήρια, για να σας αναγκάσουν να τους πείτε που είνε θαμμένοι οι θησαυροί μου... Ένας μοναχός τρόπος άποφασίζει από τα χέρια των θημιών : Να δεχθήτε το θάνατο, που θα σας προσφέρει έγω !...

—Είμαστε έτοιμοι να πεθάνουμε ! άποκριθήκαν με μία φωνή οι ξεη υπήκοοι του Μουλά Χοσεϊν.

Και τράβηξαν, με σταθερό και άποφασιστικό βήμα, στο θάλαμο των θημιών, για να μη ξαναβούν έξω, ζωντανά.

Ξαφνικά θανάτω σάλπιγγα άκούστηκαν... Ο Μουλά Χοσεϊν κατάλαβε πως οι Τούρκοι είχαν άρχισει τη γενική επίθεσι... Κι' έτρεξε άμέσως να βοηθ την Λεϊλά...

Η ειρηνόμενη του ήταν στολισμένη εκείνη την ημέρα καλύτερα από κάθε άλλη φορά. Ο σείχης την κοίταζε με μάτια όρθονατο από θαυμασίο.

—Είπασε ή ώρα που φρόδοναν τόσο πολύ, δεν είνε έτσι ; φώτισε ή Λεϊλά τον Μουλά Χοσεϊν.

—Νά ! άποκριθήκε με βαρειά φωνή ο σείχης.

—Αφού είν' έτσι, φώναξε ή Λεϊλά, ξεσκεπάζοντας το στήθος της, βύθισε το μαχαίρι σου σ' αυτή την καρδιά, που γυτουμε μοναχά για σένα !... Όθλω να βρω το θάνατο από το χέρι σου, αφού κοντά σου κατάλαβα τι θα πη ζωή !...

Μά ο σείχης άγκάλιασε με παραφορά την αγαπημένη του και άρχισε να την φιλά, χωρίς νύχη τη δύναμι να της κάνει καιό.

—Δεν άκούς το κανόνη που βροντάει ; φώτισε ξαφνικά ή Λεϊλά. Προέτι να κάνουμε γρήγορα !...

—Άρησε με να σε φιλήσω ακόμα μία φορά και να σου δώσω ένα τελευταίο φιλά ! είπε, αναστενάζοντας, ο σείχης.

Και, κόλλησε με πάθος τα χείλη του στο στόμα της ειρηνόμενης του. Και το στενόνο αυτό φιλά ήταν τόσο γλυκό και μεθυστικό, όστε ο Μουλά Χοσεϊν ξεχάστηκε και πάλι στην άγκαλιά της Λεϊλάς...

Τα κανόνα άκούστηκαν τώρα πού κοντά...

—Πρόετι να τελειώνουμε ! φώναξε ή Λεϊλά. Βύθισε το μαχαίρι σου στην καρδιά μου !... Σε λίγο θα είνε ίσως πολύ άργα !... Γιατί φούβασε ; Γιατί διαστύξες ; Σε γνώρισα πάντοτε θαρραλέο και άποφασιστικό !...

—Η όμορφή μου με κάνει δειλό και άνάηφο ! τραβήσε ο σείχης.

—Τότε, δώσε μου το μαχαίρι σου, να σκοτωθώ μόνη μου !...

Και ή Λεϊλά τράβηξε το μαχαίρι από τη ζώνη του Μουλά Χοσεϊν και, πριν ο αγαπημένος της προλάβει να την κρατήση, το βύθισε στην καρδιά της ως τη λαβή...

Ένα σπαραχτικό ξεφώνητο πόνο βγήκε από τα στήθη του Μουλά Χοσεϊν.

Μά ή Λεϊλά ήταν πια νεκρή...

Ο σείχης της ξεπίλεσε στο γυθάνι, φίλησε για τελευταία φορά τη χείλη της, της έκλεισε τα μάτια και βίστερα όριμωσε ξεσο σαν τρελάς, κραινάζοντας :

—Θά μου πληρώσουν έκείνη το θάνατό σου, οι κακοζούγα !...

Και ο σείχης μάζεψε άμέσως τα λίγα παλλημάρα, που άπομέναν στην πολιορκωμένη πόλι, και χμάρισε πάσο στον έχθρο, ο όποιος είχε άρχισει κούλας να σκαφαλώνη στα τεύχη.

Μά — αλλόμονο ! — βίστερ' από μία ώρα, ο Μουλά Χοσεϊν ήταν ξεπαλιμένος νεκρός, με το σώμα τραπημένο από πληγές, πάνω σ' ένα σοφό από πτώματα Τούρκων, που τους είχε σκοτώσει ο ίδιος με το χέρι του, για να έκδινηθώ το θάνατο της αγαπημένης του Λεϊλάς... Ο Άλλάζ δεν είχε κάνει το θαύμα του. Κι' έτσι χάθηκε το Χοσεϊό, ή παρρηγοφή πόλις, κ' έτσι μένανε για πάντα κρυμμένοι στη γη οι θησαυροί του Μουλά Χοσεϊν, γιατί τα χείλη που θα μαρτυρούσαν τον κρυφόννα τους, τα είχε παρρώσει ο θάνατος !...

—Έφτασε ή ώρα, που φούδουσι τόσο πολύ ; ρώτησε ή Λεϊλά.